

Kapitola 8.

PODZIM 1604

„Jsi si jistý?“ zeptal se Justin, hrabě Dashwood, nalil si pohár vína a přešel po pracovně. Cítil, jak ho vzrušením polilo horko. Jsou tedy na správné stopě, nebo snad dokonce už vše odhalili? Napil se vína a posadil se do polstrovaného křesla za stolem. Pohlédl na Pascala, který se pravým loktem opíral o krbovou římsu a ve svitu ohně si znovu četl dopis od svého přítele.

„Jsem si tím jistý. O tom nemůže být pochyb, když si uvědomíš, co všechno už o ní víme,“ přitakal a pokývl ještě hlavou na důkaz toho, že je o tom skutečně přesvědčený.

„Tak tohle před námi celou dobu tajila,“ vzdychl si Justin. „Když si uvědomíš, že to dusila v sobě a ani v těch nejtěžších dnech se neodvážila svěřit...“

„Nemůžeme se jí divit,“ skočil mu do řeči Pascal. „Po tom všem, co prožila, už nechtěla přijít o další blízké, znovu se stát lovnou zvěří.“

Justin přimhouřil oči a na krátkou chvíli se zamyslel. „Píše tvůj přítel o tom, co se přihodilo tomu prokletému rytíři Hauserovi?“

Pascal očima přelétl několik řádek na druhé straně. „Byl popraven,“ odpověděl.

„Možná by to měla vědět, pomohlo by jí to vyrovnat se s minulostí.“

„Je to dobré rozhodnutí, prozradit jí to?“ pochyboval Pascal. „Jak jí navíc hodláš objasnit, od koho máme tyto informace?“

Justin pokrčil rameny. „Na tom přece nezáleží. Měla by vědět, že chápu, proč je stále tak uzavřená do sebe.“

„Co když ji od sebe jen odeženeš?“

„Myslíš?“

„Jsem o tom téměř přesvědčený. Znáš ženy. Vždy reagují jinak, než očekáváme. Bude lepší, když si to necháš pro sebe, alespoň prozatím. Já příteli Bartoloměji Sprangerovi napíšu list, ve kterém ho zpravím, že se nejspíš jedná o omyl. Tím odrazíme jeho zvědavost a zároveň se vyhneme nepříjemnostem, kdyby se psaní dostalo do nesprávných rukou.“

„Ano, zřejmě máš pravdu.“

Justin cítil, jak se zvolna uklidňuje. Konečně odhalil, co před ním Karolína tají. Kdo by si pomyslel, že se jedná o nelegitimní dceru samotného římského císaře Rudolfa II. z rodu Habsburků?

„Jak se o ní vůbec ten tvůj přítel mohl tolik dozvědět?“

„Hnala ho všetečnost. Strávil s ní jen pár hodin, když prchala před vojáky. A další dny ji nemohl dostat z hlavy. Spojil si pak některé události, které se ve Starém Městě, což je část Prahy, odehrály. A pak postupoval zpět, až mu jakýsi kněz doznal pravdu. Tušil prý, že už je Karolína v bezpečí, a i kdyby Bartoloměj nebyl přítel, nemohl by jí ublížit.“

„Zmiňuje jeho jméno?“

„Ne. Skoro to vypadá, jako by se záměrně vyhýbal všem jménům. Možná i on se obává, že se list dostane do rukou nepřítelů.“

„Ano, v tom to možná vězí,“ souhlasil Justin. I přes Pascalovy námitky se v něm však znovu rozhořela touha rozběhnout se za Karolínou a sdělit jí, že už všechno ví a že ona se už nemusí ničeho obávat. Možná by se mu pak konečně poddala... Jenomže Pascal má v tomto ohledu pravdu. Bůh ví, jak by vlastně zareagovala. Urazila by se, že pátral v její minulosti? Přepadl by ji strach, že se nepřátelé mohou znovu ocitnout nablízku?

Zhluboka si vzdychl. Karolína, opakoval její jméno a nechal ho volně převalovat na jazyku jako mořskou vlnu. Klidnou, zároveň však připravenou zdvihnout se do nezměrné výšky.

„Během jednoho roku dvakrát ovdověla... Jaký to musí být šok pro tak mladou ženu, co myslíš? Pokud ty muže milovala, nebo je alespoň měla ráda, je velmi silná, když se s tím dokázala vypořádat, a hlavně to přežít.“

„Možná je silná, ale zároveň bych se obával její křehkosti. Žádný člověk by neustál takovou tíhu,“ zapochyboval Pascal. Přesto Karolínu obdivoval stejně jako Justin.

„Zítرا ji požádám o ruku,“ pronesl náhle Justin a v očích mu zahořelo.

„Už zase?“

Šlehl po Pascalovi ostrým pohledem a napřímil se. Odsunul od sebe pohár vína a položil ruce na stůl. Proplétal si prsty, aniž by si to uvědomoval, uklidňovalo ho to. Ano, hned ráno, až se probudí, možná po snídani, ji požádá o soukromý rozhovor mezi čtyřma očima. Zkusí znovu štěstí, a pokud ani tentokrát Karolína nesvolí... Vyjde s pravdou najevo. Ať si Pascal říká, co chce. Je-li trochu rozumná, uleví se jí, nepostaví to mezi ně žádnou zeď, kterou by nedokázal zdolat.

„Tvůj výraz se mi ani trochu nelíbí,“ neopomněl Pascal okomentovat jeho zadumanou tvář.

„Myslíš, že ke mně něco cítí?“ zeptal se nečekaně Justin.

Pascal pozdvihl obočí. Karolína byla velmi zvláštní žena. O děti pečovala s největší láskou. Někdy měl pocit, jako by jí v očích zářilo samotné slunce, ale pokud na ni narazil na procházce v zahradě, obvykle se setkal jen se smutnou duší, která se neustále obrací do minulosti a vzpomíná. Jako kdyby existovaly dvě její tváře – jedna určená pro děti a okolí, zatímco tu druhou mohla projevit jen o samotě.

„Mlčíš...“ podotkl hořce Justin.

„Nevykládej si má slova špatně, Justine. Ale sám znáš Karolínu velmi dobře. Projevila k tobě snad někdy větší náklonnost než jako k příteli?“

Nezaváhal ani na okamžik, znal pravdu. „Ne, nikdy.“

„Je těžké soudit, co se v ní odehrává.“

„Rád bych to zjistil, chtěl bych prolomit tu strašnou barikádu, kterou mezi nás staví.“

„Nejen mezi vás,“ upozornil ho Pascal. „Staví se tak ke všem lidem. Je zdvořilá, milá, ale nikdy si k sobě nikoho nepustí blíž, než je nutné.“

„Musím se ji naučit chápat,“ rozhodl se Justin, jako by to snad bylo něco snadného.

Pascal se tomu zasmál. „Nemůžeš prostě říct, že se ji naučíš chápat. Tak to fungovat nebude. Musíš proniknout do jejího nitra.“

„Jak, když mi k tomu nedala jedinou příležitost?“ namítl.

„Trpělivost, příteli.“

„Trpělivý jsem nikdy nebyl. Zatraceně,“ udeřil pěstí do stolu. „Proč jen se mi musela připlést do cesty? Přisahal jsem, že už se nikdy nenechám svázat láskou, a teď jsem v tom až po uši. Dostal jsem se do pořádné šlamastyky.“

„Hnal ses do ní sám, a to od samého počátku,“ přisadil si Pascal.

„Výborně, nechceš ještě něco dodat?“ zeptal se Justin sarkasticky a zavrtěl hlavou. A karafa vína byla prázdná. Kde je sakra Norbert? Copak se tu nikdo není schopen o nic postarat? Jeho nálada se zvolna vytrácela. Chtěl znát Karolíninu odpověď, toužil ji učinit šťastnou. A Karolínino štěstí se zatím projevuje tak, že s láskou pečuje o hrad s paní Raftonovou. Tohle však nebyla odezva, jakou čekal. Přál si, aby se mu jednoho dne schoulila do náručí, podívala se na něho rozechvělýma očima a...

„Musím jí to říct. Sblíží nás to,“ řekl přesvědčeně a už očekával Pascalovy protesty.

„Jak myslíš,“ rozhodil jeho přítel rukama. „Je to na tobě.“

„Zítرا jí všechno povím, a pak uvidíme. Měl bych se na to pořádně vyspat,“ dodal ještě Justin a přál si, aby čas ubíhal rychleji.

Jenomže celou noc nemohl usnout. Přehrával si rozhovor stále dokola, zvažoval a měnil slova, nacvičoval si tón a předvídal její možné reakce. Tak to ráno zvládne. Tak konečně docílí svého a Karolína se stane jeho ženou.